

הלוּכוֹת טַבָּח סִימָן הַנָּא

כיאורים ומוסיפים

[6] (ו) וכדריו נקט במשנ"ב לעיל (ס"ק ל"ב), ובפי שבתב בשעה"ע שם (ס"ק ל").

[משנ"ב ס"ק צ] רעל'ין במקום دائ'י אפשר בלבון, בגין בכליעץ, פג' בהגעלה⁽⁶⁾. (6) וכן מענה בתה, כתוב בשווית אור לצין (ח"ג פ"י תשובה ט שכין שיש שום שאם ילבנו אותה יתקלקל חלקיה, די להזכירה בחגעהה וראה שם שהוסיף, שקדם החגעה יש להקפיד לנוקת חלקים אלו הייטב שלא ישאר בהם שום חמוץ, ובפרט יש להקפיד לנוקת את החקקים שיש בהם נקבים).

[משנ"ב שם] בchap הַפְּגָנָן-אֲכָרֶתָם: יש לוּחר שֶׁלֹּא לְחַטֵּן הַגְּנוּוֹל וְקַבְּשָׁנִין תְּדִישׁ, וְאַוְתָּן שְׁאַיִן וְמִירָן בָּהּ יוֹצֵא קְלָקָל מִזָּה, שְׁחוֹתְכִין וְגַנוּוֹל [שְׁהָוָא דְּבָר טְרִיחָה] בְּפֶפְּקָן שֶׁל בְּשָׂר וּרְכָן אַתְּ בְּמִדּוֹתָה, וְגַנְמָא הַמְּדוֹבָה בְּלֹעַ מִפְּשָׁר, וְאַתְּרִיכָּה וְלִכְיָהוּכוּ בְּשָׁמִים וְאוֹכְלִים בְּתַלְבִּיהָ].

(7) ומביואר מרברין, שאף הטעם הדפלט מהונגויל הופך את המודוכה לבשורת עד שאסורה את מאכלי החלב, ואין להתרור בוה משומן נ"ט בר נ"ט, שכן בדבר חריף אין להקל בנט"ט בר נ"ט, ושלא כמו שכתרבו האבן העוזר (ויר' סי' צו ס"ט) והחותמת דעת (שם ס"ק ט) שאין להחמיר בדבר חריף אלא לענין הפלטה טעם מהכלי אלין, אך לא לענין הוצאה טעם שנבלע בו אל כל' אחר. והחותמת דעת (שם) הוסיף להדר על דברי המג"א, שאין בליהקה יכול להיבלע בכלל רוטב, ואם כן אין הטעם הנמנציא בונגוייל יכול להיכנס בלבד כהה, בין שאין שם רוטב, וכותב שיתכן שמדובר בכך בלבד.

שםן, שיבול לחייב בלבד ולא רוטב מחמת שמנינותו. לענין נ"ט בר נ"ט בר נ"ט שני בשים, ראה מה שכתרבו לקמן (סי' תנב ס"ק א').

[שעה"ע ס"ק קח]

אָכְלָה כְּמָקָנָג לְסַתְמֵיד בְּלֹא גָּזִי וְכַקְמְבִין לְגַמְהָה⁽⁷⁾.

(8) וכפי שכתרב במשנ"ב להלן (ס"ק צה) לענין ערבה שהשתמשו בה בחמוץ לפרקם, שנוחנים להגעהה הגעהה גמורה, ולא בעיה בלבד, אך אין צורך להימנע מלהשתמש בה בפסח.

[משנ"ב ס"ק פה]

לְבַיְ שְׁבָבָה הַפְּגָעִים נָגַע הַפְּסִי בְּגֻווֹ הַתְּזִרְהָה שְׁתִּחְקִיקָיו וּבְוּלָע מִקְנָה פַּעַם קְדֻמָּן שֶׁלֹּא עַל-זָקִי מִשְׁקָה אֶלָּא עַל-זָקִי חַס קָאש⁽⁸⁾).

(9) מושמע שגם אין הביביסי סמור לחזרה ואינו נוגע בה, אינו צריך ליבן, אף על פי שיש זיהה מוחדרה, ונראה שהוא גם הסיבה שהשמיט את הטעם הנוסף שכתרבו הטעור (סעיף זה) החממי (ס"ק ל') לבך שצריך הביביסי ליבן, שהוא משום שבולע מזיעה ההזרה.

וטעם של הטור והמאג"א שהחמיר בוה, כתוב הפט"ג (א"א ס"ק ל') שהוא מפני שסבירו שיש זיהה בדבר יבש, וכדבריהם כתוב בשווית בית שלמה (יריד ח"א סי' קסד) למעשה, שיש להחמיר בזיהת אוכלן. אכן, הפט"ג (הנתגאות איסור וחומר כדור שני אז) צידד להקל בוה וראה שם טumo. ובחותמת הטעת (כלל זה סי' מ"ז) מבואר שאין זיהה בדבר יבש, וכותב הבית מאיר לקמן (סי' תסא ס"א) שבונתו היא שرك כשחביביסי קרב מואד לפט עד כדי כך שטוגע בה הרבה פעמים, נאטר הוא מהזיהה המועטת שזיהצת באפיה, אבל כשמרווק מהמאכל, אין זיהה ביבש אף לענין חמוץ שאיסורי במושרו וראה מנהת יעקב על החותמת הטעת שם ס"ק כא שהחמיר לענין חמוץ. וכן כתוב היד יהודה (ויר' סי' קח פירוש האורס ס"ק טו), שהרמ"א שם (ס"א) שסביר שלפעמים יש זיהה בדבר יבש ושיש להחמיר אם רואים שהזיהוע [וכן משמע בדרכו משה שם אות ג'] אינו סותר לרבריו בתורת הטעת, בין שرك כשחביביסי קרב מגיעה אליו זיהה מהדרב היבש. ובמשנ"ב לקמן (סי' תסא ס"ק ג) הוכיר את שיות הבית מאיר (אכן, בשעה"ע להלן (ס"ק קפ) פקפק בדבריו, וכותב שהזיהוע הנמנציא בונגויל יכול בהתרשלים לחים, וראה עד לדבריו להלן (ס"ק קעט)).

וכן כתוב הגרשי זעירך (שות' מנהת שלמה ח"ב סי' ס) שלhalbba נפסק כדעת הבית מאיר, שאין זיהה ביבש כשהמכסה אינו סמוך ודבק לכליל, וכן כתוב בשווית אגדות משה (יריד ח"א סי' מ) שבסתמנא אין להחש בדבר יבש שמא הזיהע, וכן כתוב (שם סי' נט) שמסתבר שאין זיהה באפיה.

[שעה"ע ס"ק ק]

אחרך מזאת מעצק זה באשל-אקרים אותן יא, ומזה שם דכלאו הפסד קרחה אין להקל אף בדיעבד⁽⁹⁾.

מא באר האולה

הלוות פסח בימן תנא

התקבלה כשלעצמה על היפריה, (כח) אך ורק לבון: טז (כח) דמודח ממעת התחגularity. (כח) «ואם היה גודלה שאינו יוכל לחייב את בירורו, משם מים רוחחים ומכניס בתוכה אכן רותחת ועלולה הרותחת (כח) בבל שפהה, »בדל מהי גונא גונא היו הנעלה דכלי ואשון: הנה ונש מחמירים (כח) לבון המודסה (טו י"ד בשם ברינו ייל והשוכת שיב"א וtorushesh השם רשי' והמ). ואם קש מהבר, סביר (ר' ט). ונונגן (לט) לבון לחייב, מיהו, סביר לה בהגעה אם אין בו גמות (מהר"ב). ואם פרודקה של און, יש לקלפו בכל אוננות, ותישען לגמות. (כח) ולסעליו אסרכך וגיט פ"ה: י"ז **ונדר שעודרים עליו** (כח) **כל השגה וכן ערכה שלישין בה,** (כח) ***אריכים הנעלה:** הנה ולא מני בה קלוף בכלו אוננות,

באר היטוב

אין דינן חמש רון קרום ונגאל"יך!, لكن כי בהגעה: ומ"מ טוב לנאה להחדר לרוך הכל קום יט נדהני נט להניא. ע"ש. ואם דכו

באר הולכה

דברנו עאת שורי בבל גוני אם אפשר לנגן סייב: * **דבל בשיין גונא טוי** הצעלה דכלי ראשין. ספורי קרש הדריך בנה דלא קרי רושן פפשט, ולא מני זה בזביז שושטש בון על האון בשיין רשות שער עזה של שיינה קתרינה שפחפי ובלתי מטה טעם החמץ שלא עלי משייה עלי אלא עלי עלי חם קאשיטן. עזון בפרא-קדרים ולבון זה (כח) לא מהני לבון קל, אלא עד שנחא ניצוצות נפוץ כיון כיון: טז (כח) מדרזה. בין של עז (כח) בין של און ובמקבות, והוא רגילין לדין בתוכו שמשנה ברורה

שונה בזוזה זו, ברי ספק של ונקדרה אסוריון: טז (כח) אך רק לבון. לפי שברם הפעמים נוגע הכסאי בוגר המריה שפחפי ובלתי מטה טעם החמץ שלא עלי עלי משקה לבון קל, אבל עד שנחא ניצוצות נפוץ כיון כיון: טז (כח) מדרזה. בין של עז (כח) בין של און ובמקבות, והוא רגילין לדין בתוכו שמשנה ברורה וכו. דבקפיצה שאפשר להזכיר הצעלה חוץ רזקה אין להקל להגעה בזוזה, ריש פוקדים שופרין דאס עלי עלי אבינים לא מקרי הצעלה בכל רשות און ערוי: (כח) בבל שפהה. רזקה לו. רזקה שם של עבי שפהה מלמעלה: (כח) ואם היא גדרולה רבק פסחים דגמ לביית שאות מאני בזוזה, והוא רגיסבר אויל לטעמה. סביר לא הור (כח) רגס לפיחת-ושאור לא מהני העזה אל לא בזוזה. (כח) ונאן אברם פסחים פמי שיטים פיריע שפהה עשויה מפירים וען פוקדים לא מקרי הצעלה עונה מפירים הפתה ומשם דאי אפשר לרשות שם פון ספוקדים.രזקה טהור וטשיין עירום בזועשה מהטבה אונת. לזי' וזה טתקניא שפעים זAKER נבואר לעיל. ובכ' משפט דבורי בעזזיא גונו, וועל קומם זומר זריר לזרען של נפשיהם ומפקר-ברובי פועל. והזה זרילה וזה פסחים שם לזריק לזרען של פאנצ'ארהם, דבקמזהה מסתבה אמרת פסר לשלשות אדר שנגן אוון קויטם, ומפל פוקם זלגן זרואה מתחפשה להשפש בזוזה קאקי לבקעה אפלאו זאהר שנגעלה. ולזרה דינו של הרקמיא און הרא אפלאו בשגעשה מוחיה אונת. וכן להניא-אברהם שבקתב רטעם המנגה הוא משום דינגען בזוזה דבירה לה לדביב'ת-ושאור לא מאי נונגה. פשא דאסלו מוקעה אונת. דגמ דאפסר לנקרה פה, צלצלנים נונגה.

הראשונה, אף הפנונג לבון (עד שעקש ו/or), ועלא-בן בפקום דאי אפשר לבון, בגון בכל-יען, סביר בהגעה(ח) אם הוא תלך שאין בו גמות. וכחו ה兜רנים, דמראבו כתפנות שלו, שלעלום אין דין רשות רון וגעאל"יך!, או ברוחים של פפלין שלט, כי בהגעה לא-בצלה אפלאו בshell מקבות, ומלא פוקם סקנזה אירקה, ולזרק בא לזורקה עצה עלי עלי ברוחם קתרינה. (כח) ומואנה מן המקבר לagingil, ולזרק בכל קום זרקי בזולו בפלין שורקו בה אפר-בן. (כח) האחריות להתייר הפתשיל, ובפרט אך הוא (כח) אונז בזידמו בזוויא אין להקל בזיד-טוב וגענו בזיזה התbastil, מצדים (כח) והזקיות להתייר הפתשיל, וברעט אך הוא (כח) אונז בזידמו בזוויא אין להקל בזיד-טוב מפקא שאן נערב פרור חמץ בבשימים שכך, או שתחנו פגמים בזוזה, וכו. רזקה בו בסכין של רזקה, ואו שזקח זריך כל רזק חמץ, ואל בזא-קם עספ"ר, שידיוע שחוותין בזאלים בסכין של חמץ ומיעחים אותו בפישר וממחclin בהא-קעסע-יר הירוש דיק-דק, י"ש לו. מר דאי בזענן שונגן גטם חמץ חתיכת פת-חטים עם הבצלים וחוזקן נפל יסד דיק-דק. אס-בן כי בלו מטה פירעת הבצלים, בזוויא אין להקל בזוזה. כגב' נונגן-אברם: יש לנקר של לא לסתה נונגרויל בזבון חוץ, ואונז שזקק והרין בז בזבון חוץ, ונקא זאקלול מונה, שחוותין זגאליל (שזהו זבר חרין) בסכין של בז זבר מזרקה, ונמזהה המודסה בלוע מבדר, ואמר-בן רצין בזבון בשימים וואקלים בחלבי': (כח) זאך שזאליל זבר חרין לבדר אונז מזאל, משום דהבלעה הוא מעבר לעבר ואונז זאלא עלי עלי הצעלה. זאך זבון ערבה. רזקה לו. מר גטם בזבון, אבל אס לפוקדים, (כח) דע לפקם פה-קבר בעורי רותחין: (כח) אליין תאגלה. רטעתן העסות עליין עד שיזחמי, ורמי לביית-ושאור. (כח) ואם גודלים כב' שאן יכול להזכיר בז, לבון אונים וישראל עליים ורמן

שער נצין

(כח) ויש לנו אם הוה אונז בזיזום, אפשר אף דנק נונגרן להחדר באינו בזיזום, אולי נוכל לא-בור לחה דעת הפווקים זחון מקורי קטרא בלע וαι הצעלה אף בזקום וצרי לבון, ומילא מהני לבון קל. אוחרא-בן מצעתי מעין זה בא-של-אברם אותן יא, ומזכה שם דבלאו הפסד נבורה אין להקל אף בזיד-רבן(75): (כח) פג'ין ושי' א: (כח) פג'ין ושי' א: (כח) אסוריון: (כח) חק' זק' ושי' א: (כח) אסוריון: (כח) זבר חרין בזבון כל רזק כב' נונגרן בזבון, לפול פוקם אונז קז' ז' דינון בזיה'ה זא-זא ז' אפלאו בזבר סירף אם הוא אויט בזיזומו למלך קנייט בר נט, ובקנינו גטמן עוד פק אס בז' קבל משחו טון, אין לסתה זא-זא, אבל פונג זפ

תרגומים: 1 צפן. 2 בסין גבר לא-קיזת בז, קפין.

הלוות פסח סימן תנא

ביאורים ומוספיים

(8) ואף להשותות כלים אלו בפסח, כתוב השורע לעול (ס"י תנב' ס"יא), וראה משניב שם (ס"ק מו) שאסור גם אם רוחץ אותם במים חמימים ומונך את החמין שבין הנטרם, ועל כן יש ליתנים לנכרי במרובה.

[משניב ס"ק צז]
לצונחו מעד אפלו ולא בענלה על-ידי הפסק מפחה⁽⁸⁾.

(82) השועץ הרב (סמ"ח), שהוא מקור דברי המשניב [במברא בשעה'צ' (ס"ק קטו)], כתוב שמותר להשתמש בכך רק בדרך עראי ומקרה, אך לא בקביעות.

[משניב ס"ק קז]
מטעם דקשה מאי לנטות נקי הפסח⁽⁸³⁾.

(83) ולענין מבירת הנפה לנכרי מחלוקת פירורי חמץ שנשאו בין נקבה [לטנאגיאם שלא למוכר חמן גמור], דעת הגראג קרלייך (חות שני פסח פ"ז ס"ק טז) שאף שיתכן שיש בה חמץ גמור מ"מ נהוגים למכורה, כיון שאין דבוק בה אלא מעט חמץ ואין חשש שהוא יאללהו.

[משניב ס"ק צד]
והטעם, לפי שאין אפשר לגדרו ולנקוטן יפה שלא ישאר מטהו חמץ באינה סוך שאינו נראה לעין⁽⁸⁴⁾.

(79) וכן לבני הבשרה מיקסר, כתוב בשווית אוור לציון (ח"ג פ"ז תשובה ט) שאין להבשו על ידי הדחה או הגללה, כיוון שבשעת בשלתו חורר כמה לחץ גוף המכשיך, ויש חשש שהוא לכישותנו בו בפסח יופל כמה על גבי האוכל.

[משניב שם]
וענן בחיזיר ארים שבקבב, דקה דקה בא כלוי שונענה מחתוכה אמת⁽⁸⁵⁾.
(80) אכן, אם הנעליל כלפי העשו מחותכה אחת עבר ולש בו בפסח, כתוב לעיל (ס"י תנב' ס"ק מו) שהמאבל מורה.

[משניב שם]
אכל קצשווים מגערום קרובה כבליט שילנו, דירוש שנקננס קענמא אין גסר לנפר, לאלו לא מנקני בענלה אפלו לאטר שפונה במלים פפה יטירים⁽⁸⁶⁾.

